

Sygn. akt XVII AmE 45/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie-Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Perdion-Kalicka

Protokolant: sekretarz sądowy Jadwiga Skrzyńska

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2013 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania M. B. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą: Przedsiębiorstwo Handlowe (...) M. B. z siedzibą w B.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania M. B. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, z dnia 14 grudnia 2011 r. NR (...)(...)/ (...)(...)

oddala odwołanie.

SSO Małgorzata Perdion-Kalicka

XVII AmE 45/12

UZASADNIENIE

Decyzją z 14 grudnia 2011 roku Prezes Urzędu Regulacji Energetyki orzekł, że M. B. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą: Przedsiębiorstwo Handlowe (...) w B. naruszył warunek 2.2.3. koncesji na obrót paliwami ciekłymi, udzielonej Przedsiębiorcy decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 21 grudnia 1999 r., znak: (...), zmienioną decyzją z dnia 7 grudnia 2001 r., znak: (...) oraz decyzją z dnia 23 grudnia 2009 r., znak: (...)/(...) sprostowaną postanowieniem z dnia 7 stycznia 2010 r., znak: (...) (...) - (...), w ten sposób że wprowadził do obrotu w dniu 19 października 2010 r., poprzez stacje paliw:

- P.H. (...) M. B., ul. (...), (...) (...) P. oraz

- P.H. “ (...) ” M. B., ul. (...), (...) (...) K.,

ester metylowy kwasów tłuszczowych stanowiący samoistne paliwo ciekłe (tzw. (...)), nie spełniający wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 22 stycznia 2009 r., w sprawie wymagań jakościowych dla biopaliw ciekłych (Dz. U. z 2009 r. Nr 18, poz. 98), ze względu na zawyżoną temperaturę zablokowania zimnego filtra ((...)).

Za powyższe Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wymierzył przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 144.000,00 zł, co stanowi ok. 0,34% jego przychodów z działalności objętej koncesją na obrót paliwami ciekłymi, osiągniętych przez Przedsiębiorcę w 2010 r.

Decyzję swą Prezes Urzędu Regulacji Energetyki oparł na wynikach kontroli przeprowadzonej w dniu 19 października 2010 roku na Stacji Paliw w miejscowości K. oraz w miejscowości P. należących do M. B., które wykazały niezgodność parametrów jakościowych sprzedawanego tam biopaliwa.

Przedmiotową decyzję w całości zaskarżył powód – M. B. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...).

Zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenie:

1. Naruszenie prawa materialnego poprzez błędną wykładnię art. 355 § 2 Kodeksu cywilnego poprzez uznanie, że powód wykazał się brakiem należytej staranności, która obowiązuje przedsiębiorcę, gdyż zdaniem Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki nie podjął działań mających na celu ustalenie jakości konkretnej partii paliwa,
2. Naruszenie prawa materialnego poprzez błędną wykładnię art. 56 ust. 6 ustawy prawo energetyczne, poprzez uznanie, że kara w wysokości 144 000 zł jest adekwatna i uwzględnia w szczególności takie czynniki jak dotychczasowe zachowanie powoda i jego możliwości finansowe.

Powołując się na powyższe zarzuty powód wniósł o uchylenie w całości zaskarżonej decyzji oraz zsządzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa wg norm przepisanych. W odpowiedzi na odwołanie pozwany - Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o jego oddalenie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. B. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą M. B. Przedsiębiorstwo Handlowe (...) Stacja Paliw jest przedsiębiorcą zajmującym się obrotem paliwami ciekłymi. Działalność ta prowadzona jest na podstawie decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 21 grudnia 1999 r. o udzieleniu koncesji na obrót paliwami ciekłymi, zmienionej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 7 grudnia 2001 r., a następnie decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 23 grudnia 2009 r. (dowody: decyzje nr (...), k. 6 – 7, 24 – 30 akt adm., fakt bezsporny). Ostatnią z ww. decyzji Prezes Urzędu Regulacji Energetyki przedłużył M. B., koncesję na obrót paliwami ciekłymi do dnia 31 grudnia 2025 r., określił przedmiot i zakres koncesjonowanej działalności, jako działalność gospodarcza w zakresie obrotu paliwami ciekłymi, ponadto zmienił warunki prowadzenia działalności. Zgodnie z pkt. 2.2.3. w brzmieniu wprowadzonym ww. decyzją „Koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami określonymi obowiązującymi przepisami i wynikającymi z zawartych umów.” (dowody: decyzja z dnia 23 grudnia 2009 r., nr (...)(...) (...), k. 24 – 28 akt adm., fakt bezsporny). Działalność koncesyjna jest prowadzona na Stacji Paliw w P., przy ul. (...) w K., przy ul. (...), których właścicielem jest M. B. prowadzący działalność gospodarczą jako Przedsiębiorstwo Handlowe (...) M. B. z siedzibą w B. (fakt bezsporny).

Przeprowadzona w dniu 19 października 2010 roku kontrola Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w P. oraz przeprowadzone w związku z tą kontrolą badanie jakości biopaliwa ciekłego, tj. estru metylowego kwasów tłuszczowych stanowiącego samoistne paliwo, na Stacji Paliw w miejscowości K., dokonane przez Laboratorium (...) Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z siedzibą w B. wykazały, iż w badanej próbce podstawowej estru metylowego pochodzącej z ww. stacji, temperatura zablokowania zimnego filtra ((...)) wynosiła -2°C a powinna, uwzględniając tolerancję wynikającą z przyjętej metody badawczej, wynosić nie więcej niż – 8 °C (dowody: protokół kontroli dnia 19 października 2010 roku oraz protokół z badań nr (...) z dnia 25 października 2010 r., k. 35 - 50 akt adm.). Przeprowadzone na wniosek M. B. badania próbek paliwa pochodzącego z ww. stacji przez Ośrodek (...) S.A. w P. wykazały, iż w badanej próbce kontrolnej paliwa, temperatura zablokowania zimnego filtra ((...)), wynosiła – 3

°C a powinna, przy uwzględnieniu tolerancji wynikającej z przyjętej metody badawczej, wynosić nie więcej niż – 8 °C (dowód: protokół badań nr (...), k. 70 akt adm.).

Przeprowadzona w dniu 19 października 2010 roku kontrola Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w P. oraz przeprowadzone w związku z tą kontrolą badanie jakości biopaliwa ciekłego, tj. estru metylowego kwasów tłuszczowych stanowiącego samoistne paliwo, sprzedawanego na Stacji Paliw w miejscowości P. dokonane przez Laboratorium (...) Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z siedzibą w B. wykazały, iż w badanej próbce podstawowej estru metylowego pochodzącej z ww. stacji, temperatura zablokowania zimnego filtra ((...)) wynosiła -1°C, a powinna, uwzględniając tolerancję wynikającą z przyjętej metody badawczej, wynosić nie więcej niż – 8 °C (dowody: protokół kontroli dnia 19 października 2010 roku oraz protokół z badań nr (...) z dnia 25 października 2010 r., k. 87 - 101 akt adm.). Przeprowadzone na wniosek M. B. badania próbek paliwa pochodzącego z ww. stacji przez Ośrodek (...) S.A. w P. wykazały, iż w badanej próbce kontrolnej estru metylowego kwasów tłuszczowych stanowiącego samoistne paliwo ciekłe, temperatura zablokowania zimnego filtra ((...)), wynosiła – 2 °C a powinna przy uwzględnieniu tolerancji wynikającej z przyjętej metody badawczej wynosić nie więcej niż – 8 °C (dowód: protokół badań nr (...), k. 139 akt adm.).

W okresie objętym kontrolą dostawcą paliwa na ww. stacjach było przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.. Na stacjach tych w okresie objętym kontrolą nie sporządzano własnych charakterystyk jakościowych dotyczących sprzedawanego paliwa, natomiast na żądanie kupujących udostępniano orzeczenia jakościowe wystawiane przez dostawcę lub producenta paliwa (fakt bezsporny).

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami (...) Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej decyzjami z dnia 2 listopada 2010 r. wycofał z obrotu biopaliwo ciekłe znajdujące się zarówno na Stacji Paliw w miejscowości K., jak również w miejscowości P. (dowód: decyzja nr (...) z dnia 2 listopada 2010 roku, k. 61 – 65 akt adm., decyzja nr (...) z dnia 2 listopada 2010 roku, k. 112 – 114 akt adm.).

W związku z prowadzoną działalnością gospodarczą decyzją Prezes Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 30 grudnia 2008 roku na powoda nałożona została kara pieniężna w wysokości 90 tys. złotych w związku z nieprzestrzeganiem warunków koncesji w zakresie jakości sprzedawanego paliwa. Decyzja ta uprawomocniła się w dniu 12 stycznia 2012 roku. Sąd uznał ten fakt za przyznany przez stronę powodową, gdyż nie zaprzeczyła ona, iż wyrokiem z dnia 12 stycznia 2012 roku, sygn. akt VI ACa 1412/11 Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalającego odwołanie od ww. decyzji (ponadto okoliczność ta jest znana Sądowi z urzędu). Strona powodowa stwierdziła jedynie, iż od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie wniesiona została skarga kasacyjna do Sądu Najwyższego. Z tego względu, przy uwzględnieniu faktu, że samo wniesienie skargi kasacyjnej, nie powoduje uchylenia prawomocności orzeczenia, okoliczność ta została ustalona jak wyżej.

M. B. w 2010 roku osiągnął dochód z koncesjonowanej działalności w wysokości 42.741.877, 00 zł. (fakt bezsporny pomiędzy stronami postępowania).

Pismem datowany na dzień 28 marca 2011 roku Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów poinformował Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki o nieprawidłowościach dotyczących wymagań jakościowych paliwa sprzedawanego m.in. na stacjach paliw należących do Przedsiębiorstwa Handlowego (...) M. B. z siedzibą w B. stwierdzonych w trakcie kontroli Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w P. oraz przesłał dokumentację dotyczącą ww. kontroli.

Na podstawie ww. zawiadomienia po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wydał decyzję będącą przedmiotem niniejszego postępowania.

Powyższy stan faktyczny był bezsporny między stronami i został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzone w postępowaniu administracyjnym. Sąd pominął natomiast dowody zgłoszone przez powoda na rozprawie w dniu 29 listopada 2013r z uwagi na prekluzję procesową. W sprawie niniejszej znajduje bowiem

zastosowanie przepis art. 479¹² k.p.c., który pomimo uchylenie należy stosować do spraw, w których decyzja została wydana przed wejściem w życie nowelizacji k.p.c. dokonanej z dniem 2 maja 2012r (art. 9 ust 7 ustawy z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, Dz.U.2011.233.1381)

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Zaskarżona decyzja jest prawidłowa i znajduje uzasadnienie w przepisach prawa, zaś podnoszone przez powoda w odwołaniu zarzuty nie mogą skutkować jej zmianą, ani też jej uchyleniem.

W pierwszej kolejności należało zważyć, że stosownie do treści art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku - Prawo energetyczne (Dz.U. z 2006 roku, Nr 89, poz. 625 ze zm.) karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji.

Należy w tym miejscu wyraźnie zaznaczyć, że naruszenie jednego z warunków koncesji jest wystarczającą przesłanką do zastosowania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki przepisów z art. 56 ust. 1 i 2 Prawa energetycznego i wymierzenia przedsiębiorcy na tej podstawie kary pieniężnej.

W ocenie Sądu, brzmienie powołanych wyżej przepisów przesądza o obligatoryjnym charakterze kary za naruszenie określonych w koncesji warunków wykonywania działalności gospodarczej, przewidując bezwzględny obowiązek ukarania danego przedsiębiorcy, w sytuacji spełnienia hipotezy przedmiotowej normy prawnej. Przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne stanowi więc samodzielną podstawę do wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy za nieprzestrzeganie warunków udzielonej koncesji i nie wymaga wykazania zawinionego działania przedsiębiorcy. Należy podkreślić, że Prezes URE ocenia wyłącznie obiektywne okoliczności związane z wypełnianiem przez przedsiębiorców obowiązków wynikających z ustawy. Celem tego postępowania jest wyłącznie ocena, czy zostały przez przedsiębiorcę wypełnione obowiązki wynikające z udzielonej koncesji, a więc czy zostały spełnione warunki, na których dopuszczalne było prowadzenie działalności w tym zakresie. Stopień zawinienia karanego podmiotu bierze się natomiast wyłącznie pod uwagę przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej stosownie do treści art. 56 ust. 6 ustawy – Prawo energetyczne.

Sąd stanął na stanowisku, że słusznie Prezes URE uznał w zaskarżonej Decyzji, że w przedmiotowej sprawie zachodzą podstawy do nałożenia na powoda kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne.

Należy bowiem zważyć, że powód akceptując warunki udzielonej mu koncesji, zaakceptował również warunek określony w punkcie 2.2.3. zgodnie z którym Koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami wynikającymi z zawartych umów i norm określonych prawem.

Należy podkreślić, że przedmiotowy warunek koncesji jednoznacznie zakazywał powodowi sprzedaży paliwa o jakości nie odpowiadającej normatywnym wymaganiom jakościowym. Istotnym jest wyłącznie to, że wymagania koncesji nakazywały powodowi podjąć wszelkie istotne działania, aby sytuacja taka nie miała miejsca a prowadzona działalność koncesjonowana wykonywana była zgodnie z obowiązującymi przepisami prawnymi i nie naruszała warunków udzielonej koncesji.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika natomiast, że powód w dniu 19 października 2010 roku poprzez stacje paliw w K. i w miejscowości P. dokonywał obrotu biopaliwem ciekłym, tj. estrem metylovym kwasów tłuszczowych o jakości niezgodnej z obowiązującymi przepisami prawa, co wynika z protokołów kontroli (...) Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w P..

Zaznaczenia w tym miejscu wymaga, że to na powodzie, jako profesjonalście ciążył obowiązek stworzenia takiej organizacji, aby wykluczyć możliwość wprowadzenia do sprzedaży biopaliwa o jakości nie odpowiadającej normom

określonym w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 22 stycznia 2009 roku w sprawie wymagań jakościowych dla biopaliw ciekłych (Dz. U. z 2009 r. Nr 18, poz. 98). Podkreślenia wymaga, że przedsiębiorcy mają pełną swobodę wyboru działań, które podejmą w celu wywiązania się z obowiązków koncesyjnych. Mogą to czynić, np. poprzez pobranie stosownych próbek paliwa do kontroli.

Powód na własne ryzyko dopuścił do sprzedaży biopaliwo o niewłaściwej jakości zakładając, że spełnia ono normy jakościowe określone w obowiązujących przepisach. Ta okoliczność pozwala uznać, że powód przejął na siebie odpowiedzialność za jakość otrzymanego paliwa. Należy nadto stwierdzić, że wbrew zarzutom odwołania powód w żaden sposób nie wykazał w przedmiotowej sprawie, że dopełnił, w zakresie obowiązku koncesyjnego określonego w punkcie 2.2.3., należytej staranności, ocenianej zgodnie z art. 355 § 2 k.c., uwzględniającej zawodowy charakter prowadzonej działalności. Działalność prowadzona przez powoda ma charakter koncesjonowany, a koncesja poprzez warunek 2.2.3. nakładała na niego obowiązek sprzedaży biopaliw o jakości zgodnej z obowiązującymi przepisami. Należy przy tym zaznaczyć, że dla ustalenia obiektywnego faktu naruszenia warunków koncesji nie ma także wpływu dobra, bądź zła wiara przedsiębiorcy wykonującego działalność gospodarczą. Z tych względów nie ma znaczenia, czy zmiana parametru paliwa była związana z celowym i świadomym działaniem, czy też nastąpiła z powodu niedochowania przez powoda należytej staranności przy wykonywaniu koncesjonowanej działalności gospodarczej. Zatem, skoro w wyniku przeprowadzonych kontroli ustalono, że wprowadzone do obrotu biopaliwo nie spełnia wymogów jakościowych zgodnych z obowiązującymi przepisami, odpowiedzialność z tego tytułu spoczywa tylko i wyłącznie na podmiocie gospodarczym prowadzącym sprzedaż tego paliwa. Mając na uwadze, że działanie takie stanowi naruszenie warunków udzielonej koncesji na obrót paliwami ciekłymi słusznie Prezes URE uznał, że w przedmiotowej sprawie zachodzą podstawy do nałożenia na powoda kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne. W ocenie Sądu decydujące znaczenie w przedmiotowej sprawie ma zatem ocena dokonana przez Prezesa URE, co do charakteru i rozmiaru naruszenia obowiązków wynikających z przepisów ustawy – Prawo energetyczne i udzielonej koncesji. Sąd stanął na stanowisku, że wydana przez pozwanego decyzja znajduje pełne uzasadnienie w świetle okoliczności sprawy i obowiązujących przepisów.

W szczególności Sąd nie podzielił zarzutów powoda, iż pozwany błędnie przyjął, iż powód wykazał się brakiem należytej staranności, która obowiązuje przedsiębiorcę na podstawie art. 355 § 2 Kodeksu cywilnego. Zaznaczyć należy, iż z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że powód przy odbiorze towaru nie przeprowadził żadnych badań jakości dostarczonego biopaliwa. Wprawdzie powód żądał od dostawcy świadectw jakości kupowanego biopaliwa, jednakże świadectwo jakości producenta oznacza jedynie, że zakupione biopaliwo ma zapewnienie producenta o jego jakości w chwili jego zakupu. Przedsiębiorca nie wykazał, jakiej jakości paliwo otrzymał od dostawców oraz, że nie było możliwości zmiany jakości paliwa w czasie, gdy znajdowało się w jego zbiornikach. Powyższe pozwala przyjąć, że powód nie poczynił jakichkolwiek działań, aby nie dopuścić do obrotu paliwa o niewłaściwej jakości. Argumenty powoda, iż współpracował z firmą dostawczą od ponad 2 lat i nie miał powodów aby kontrolować paliwa, co ma świadczyć o jego jakości nie mają przy tym żadnego znaczenia i nie mogą stanowić okoliczności usprawiedliwiającej działania polegającego na oferowaniu do sprzedaży paliwa o złej jakości. Należy w tym miejscu podkreślić, że poleganie wyłącznie na zaufaniu do dostawców zapewniających o prawidłowej jakości dostarczanego paliwa jest, w ocenie Sądu, działaniem niedostatecznym i nierozważnym. A co więcej, jak wykazują wynik przeprowadzonych na stacjach powoda kontroli założenia powoda były całkowicie pozbawione podstaw faktycznych i prowadziły do szkodliwych z punktu widzenia konsumentów skutków. Podkreślić bowiem należy, że zgodnie ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym biopaliwo o jakości oferowanej przez powoda mogło doprowadzić do awarii pojazdu, co z kolei zagrażało bezpieczeństwu konsumentów, w sytuacji, gdy uszkodzony pojazd stawał podczas ruchu drogowego.

Jak już wyżej zaznaczono, podkreślenia wymaga fakt, że kwestia należytej staranności przedsiębiorcy, co do zasady, nie ma wpływu na decyzję Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki w przedmiocie nałożenia kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 i 2 Prawa energetycznego. Odpowiedzialność przedsiębiorcy w tym zakresie ma charakter obiektywny, aktualizuje się ona w momencie ziszczenia przewidzianej w ustawie przesłanki, tj. nie wypełniania warunków

udzielonej koncesji, co w przedmiotowej sprawie przybiera postać wprowadzenia do obrotu biopaliwa, którego parametry jakościowe niezgodne są z obowiązującymi normami.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd nie dopatrywał się także okoliczności, które uzasadniałyby zmianę przedmiotowej Decyzji w kwestii wysokości nałożonej na powoda kary pieniężnej. Sąd uznał bowiem, że ponieważ fakt naruszenia przez powoda bezwzględnie obowiązujących przepisów prawnych został stwierdzony ponad wszelką wątpliwość, z tego też względu wysokość nałożonej na niego kary pieniężnej w wysokości 144 000 złotych, co stanowi zaledwie (...) przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego przez niego w 2010 roku, należy uznać za uzasadnioną. Należy w tym miejscu zaznaczyć, że Prezes URE mógł, stosowanie do treści art. 56 ust. 3 ustawy - Prawo energetyczne, wymierzyć powodowi karę pieniężną w wysokości do (...) przychodu ukaranego przedsiębiorcy. Podkreślić ponadto zaznaczyć, iż stopień szkodliwości społecznej czynu powoda był bardzo wysoki, w czym należy zgodzić się z Prezesem Urzędu Regulacji Energetyki. Wprowadzane przez powoda do obrotu biopaliwo przekraczało normy temperatury zablokowania zimnego filtra ((...)) odpowiednio o 75 % w zakresie paliwa sprzedawanego w miejscowości P. i o 62,5% w zakresie paliwa sprzedawanego w miejscowości w K.. Jak już wyżej zaznaczono taka jakość sprzedawanego paliwa w praktyce mogła doprowadzić do zagrożenia życia bądź zdrowia użytkowników pojazdów napędzanych sprzedawanym przez powoda biopaliwem. Podkreślić ponadto należy, iż powód wcześniej był karany za wprowadzenie do obrotu paliw o niewłaściwych parametrach jakościowych – decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 30 grudnia 2008 roku, która uprawomocniła się w dniu 12 stycznia 2012 roku. Biorąc jednak pod uwagę treść art. 316 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego, w zakresie w jakim przepis ten zobowiązuje Sąd do uwzględniania stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy, Sąd uwzględnił ww. okoliczność przy ocenie zasadności nałożonej na powoda kary pieniężnej oraz jej wysokości jako okoliczność wpływająca na zwiększenie kary.

Z tych względów uznać należało, że powyższe okoliczności bez wątpienia znalazły wyraz w kwestii nałożonej na przedsiębiorcę kary pieniężnej.

Warto odnotować, że kara pieniężna, o której wyżej mowa, ma pełnić funkcję prewencji szczególnej i ogólnej, a więc być zarówno realną, odczuwalną dolegliwością dla ukaranego podmiotu, będącą reakcją na naruszenie przepisów, ale także wyraźnym ostrzeżeniem na przyszłość, zapobiegającym powtarzaniu nagannych zachowań.

Ponadto, w ocenie Sądu, wymierzona powodowi kara pieniężna ustalona została z uwzględnieniem przepisu art. 56 ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne i pozostaje we właściwej proporcji do jego przychodu. Ocena w tym zakresie została przez pozwanego dokonana na podstawie analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym na podstawie przedłożonego przezeń wyliczenia wartości przychodu z działalności koncesjonowanej w 2010 roku. W ocenie Sądu sytuacja finansowa powoda pozwala na uiszczenia tej kary bez uszczerbku dla aktywów przedsiębiorstwa i nie będzie stanowić nadmiernego obciążenia finansowego dla dalszego wykonywania koncesjonowanej działalności gospodarczej. Przy czym oceny kondycji finansowej strony należy dokonywać na dzień wydania decyzji, gdyż przyjęcie innego, późniejszego momentu mogłoby prowadzić do nadużyć, bowiem przedsiębiorcy mogliby celowo podejmować takie decyzje biznesowe, które znacznie zmniejszałyby rentowność prowadzonej działalności gospodarczej.

Mając powyższe na względzie Sąd uznał, że ustalone w postępowaniu administracyjnym okoliczności dotyczące: stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu powoda, jego dotychczasowego zachowania i możliwości finansowych - w pełni uzasadniają nałożenie kary pieniężnej w wysokości ustalonej przez Prezesa URE. Niewątpliwie kara w tej wysokości spełniać będzie wobec przedsiębiorcy swoją funkcję prewencyjną i represyjną. Przede wszystkim kara ta stanowić będzie dla niego wyraźne ostrzeżenie na przyszłość przed powtarzaniem podobnych, nagannych zachowań oraz zmotywuje go do przestrzegania reguł prawnych wynikających z prowadzenia koncesjonowanej działalności gospodarczej a przy tym stanowić będzie poważną dolegliwość, nie niosąc ze sobą jednocześnie ryzyka wyeliminowania z obrotu gospodarczego. Natomiast zmniejszenie jej wysokości stałoby w sprzeczności z jej celami prewencyjnymi za niezastosowanie się do bezwzględnie obowiązujących wymagań prawa energetycznego, jak również represyjno-wychowawczymi, zmierzającymi do wymuszenia na ukaranym przedsiębiorstwie przestrzegania reguł prawnych w przyszłości.

Biorąc powyższe względy pod uwagę Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia, oddalił wniesione przez powoda odwołanie na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

SSO Małgorzata Perdion-Kalicka